

Великі проблеми маленьких Обірок

У с. Обірки проживають лише 187 жителів. Як і кожен населений пункт, село має свої переваги та недоліки. Безробіття, непостійне транспортне сполучення з райцентром, погані дороги... І це лише найвагоміші.

Як перевага цьому – неймовірно красива природа, родючі землі. А найголовніше – тут живуть щирі, працьовиті люди, які роблять усе для того, щоб їх маленька Батьківщина не зникла з карти України. Підпорядковане село Люхчанській сільській раді. Таких, як воно, по всій країні тисячі. Особливої соціальної значимості населеному пункту додає початкова школа. У разі її закриття Обірки спіткала б незавидна доля,

як і тисячі таких же сіл в Україні. Однак у школу ходять лише найменші, решта учнів щодня їздять автобусом у неблизьку Карпилівку. Місцеві жителі, хто не подався на заробітки, бо не має постійної роботи, займаються підсобним господарством, продають молоко та м'ясо, картоплю, капусту – з того й живуть.

У школу – у забродах

Початкову школу 12 років очолює Тетяна Сосюк.

– У нас навчається 12 учнів. Усі вчителі – кваліфіковані спеціалісти, 2 доїжджають із Сарн, 1 – із Люхчі, – розповідає Тетяна Іванівна. – Вистачає підручників, роздаткового матеріалу. Завдяки місії «Братерство без кордонів» у класах є всі необхідні меблі. Меценати купили новий комп'ютер, ксерокс. Школа невеличка, маємо лише 3 класи. Наступного року, ймовірно, буде двозмінне навчання, адже першокласників побільшало. У приміщенні тепло. Паливом забезпечені, його вистачить на весь опалювальний сезон, а допомогли з цим лісівники.

Однією з проблем, що болить не лише вчителям, а всім місцевим жителям, є сполучення з Люхчою та Сарнами. Раніше люди ходили залізничним мостом, та відколи почалась АТО, заборонили, адже це стратегічний об'єкт. Є ще інший міст – через річку Случ. Його звели декілька років тому, але без гумових чобіт до нього не дістатись. Щоб підійти до переправи, потрібно здолати чималу відстань бездоріжжям. І так щороку в період паводків. Дуже складно діставатись на роботу в Обірки вчителям і медичці. З такою ж проблемою стикаються і селяни, що працюють у райцентрі. Замість кількох кілометрів навпрошки люди часто змушені іти або, якщо пощастить, їхати в об'їзд 25 кілометрів. Про незручності розповіла в соцмережі «Фейсбук» учителька початкових класів Юлія Устимець. Зокрема просила, аби зробили нормальний підхід до мосту. У розмові з журналістами зауважила, що було б добре, якби місцева влада допомогла зробити туди насип. Однак на все, як зауважив в.о. сільського голови Сергій Ключко, потрібні кошти. У бюджеті сільської ради на вирішення цієї проблеми фінансів поки що не передбачали.

Клуб – у аварійному стані

На жаль, життя на вулицях Обірок не вирує. І це факт. Мало кого побачиш чи зустрінеш. Хіба що в закладах соціальної сфери. Але це не про клуб, яким завідує Тамара Гаврильчик. Вона показала заклад культури, що розташований у старій школі. Побачене вразило. Побудоване приміщення ще в 1960 році, тож нині в аварійному стані. Потребує капітального ремонту, заміни вікон і дверей. Паливом забезпечені, а от нову грубку не завадило б зробити, бо ця буквально розсипається. Хоча тут є музична апаратура, немає жодного вокального, танцювального або драматичного гуртка. Мабуть, тому, що в клубі фактично немає умов для розвитку творчих здібностей місцевих жителів. Скажімо, на Різдво для репетицій колядникам потрібно було нагріти приміщення. Опалювали його 3 дні, поки

температурний режим дійсно покращився. На диво, навіть за таких умов тут іноді відбуваються культмасові заходи: обмінні концерти, дійства, приурочені до календарних дат.

Магазин, що годує все село

У селі працює лише один приватний торговий павільйон. Його власниця Наталія Рибачок знає всі потреби жителів глибинки. Упродовж 10 років забезпечує їх продуктами,

господарськими товарами, побутовою хімією тощо. Поновлює товар 2 рази на тиждень. Варто зауважити, що пані Наталія постійний спонсор школи. Хоч би що попросили вчителі: будь-то призи учням чи щось у класи, виділяє безкоштовно.

Пусткою стоїть приміщення райспоживспілки. Раніше тут також був магазин, але через нерентабельність його закрили. Місцеві жителі кажуть, що було б добре, якби там

відкрили новий клуб. Однак ціна, яку виставляє власник будівлі, надто висока, стверджують селяни.

36 років на сторожі людського життя

Завідуюча фельдшерським пунктом Галина Радько справжній професіонал у своїй справі, з медичним стажем роботи 36 років. Вона розповіла про стан медицини в Обірках:

– Будівля, де працюю, потребує заміни вікон, дверей. Люди хворіють однаково як у містах, так і в селах, тому роботи завжди вистачає. Особливо зараз, у період значних перепадів температури, хворих дуже багато: переважно звертаються до ФАПу з ГРВІ,

бронхітами, гіпертонією. Є в нас і аптечний пункт, тому всі найнеобхідніші препарати можна купити одразу тут, на місці. До того ж надають безкоштовні ліки для невідкладної допомоги, тож медикаментами забезпечені.

У приміщенні охайно. Щоб обслужити жителів Обірок, фахівець добирається щодня із Сарн. Проте на роботу не жаліється – в іншій галузі себе просто не уявляє. Навіть тоді, коли доводиться в сніжну пору на виклики їхати на лижах. Найбільшу увагу приділяє діткам, нині в селі є 1 дитина до року.

Робить топорища, віники, граблі...

Степан Денисюк – колишній воїн-афганець, але розмовляти про пережите в молодості не любить. Куди приємніше йому спілкуватися про деревообробну справу. Чоловік усе

життя працює з деревом. Свого часу трудився в ДТГО «Львівська залізниця» станції Сарни, нині безробітний. Однак без діла не сидить. Щодня власноруч виготовляє топорища, дерев'яні ручки до молотків, сокир, березові віники, граблі тощо. Має вдома всі необхідні інструменти. Матеріал для майбутніх виробів заготовляє в лісі поблизу будинку. Використовує ясен, ліщину.

– Граблі могу зробити за день, – розповідає. – Віники й топорища – за півдня.

Фото Василя СОСЮКА

Усе продає місцевим жителям, а також на ринку в Сарнах. Окрім столярної роботи, разом з дружиною й сином вирощують різноманітну городину, тримають велике підсобне господарство. Щоправда, син більше надає перевагу роботі з технікою. А Степан Степанович щодня береться за дерево. Любов до цієї справи успадкував від батька, відомого в краї столяра. Коли запитала в нього, який секрет успіху, зауважив, що до всякої роботи треба ставитися з особливою увагою й відповідальністю.

Про наболіле – відверто

Гостей в Обірках зустрічають щиро й привітно. Та з величезним задоволенням розказують про себе та своє повсякденне життя, діляться насущними проблемами. Отож і нам розповіли, що дуже мріють, аби в селі зробили вуличне освітлення, поремонтували дороги, а взимку частіше їх розчищали. І щоб насип до мосту облаштували. Селяни вважають, що такі села, як Обірки, тільки тоді відроджуватимуть, коли влада відчуватиме відповідальність за їхню долю. А їй, вважають, байдуже. Що й болить селянам, та віри не втрачають. Варто зауважити, в Обірках є декілька нових будинків, людям роздали понад 300 земельних ділянок для індивідуального будівництва. Отож з роками населений пункт розбудують. І добротну дорогу наспростець таки доведеться робити.

Лотоцька О.